

πάποκρινεται δ ταξιδιώτης, θέλω νὰ μαθήσιν. Καὶ πρῶτα πρῶτα πές μου, πόσες αἰσθησες ἔχουν οἱ ἀνθρώποις τοῦ πλανήτη σας. — "Έχουμε ἑδομῆντα δυό, λέει δ ἀκαδημαϊκός, καὶ κλαιγόμαστε ἀδιάκοπα ποὺ είναι λίγες. 'Η φραντασία μας πάει πέρος ἀπ' τις ἀνάγκες μας. Βρίσκουμε δτ: μὲ τις ἑδομῆντα δυὸς αἰσθησες, μὲ τὸ δαχτύλιο τοῦ πλανήτη μας καὶ μὲ τὰ πέντε φρεγάρια του, εἴμαστε ἀδικημένοι. Καὶ μ' ὅλη τὴν μεγάλη μας περιέργεια καὶ μὲ τὰ πολλὰ πάθη, ποὺ γεννιοῦνται ἀπ' τις ἑδομῆντα δυὸς αἰσθησες, μας μένει ἀκόμη κακιάς γιὰ νὰ πλήττουμε. — Δὲν είναι παράξενο, λέει δ Μικρομέγας, γιατὶ ἐμεῖς, στὸν πλανήτη τὸ δικό μου, ἔχουμε σχεδὸν χίλιες αἰσθησες, καὶ πάλι μας μένει μιὰς ἀρίστη ἐπιθυμία, κατὰ τὰς ἀνησυχίας, ποὺ μας εἰδοποιεῖ ἀδιάκοπα δτι εἴμαστε ἕνας τίποτα, καὶ δτ: ὑπάρχουν δύντα πολὺ τελεότερα. "Έχω ταξιδέψει λιγάκι. Εἰδα θυντούς πολὺ κατώτερους ἀπὸ μας, εἰδα καὶ πολὺ] ἀνώτερους" δὲν εἰδα ὅμως κανέναν ποὺ νὰ μὴν ἔχῃ ἐπιθυμίες περισσότερες ἀπὸ ἀληθινὲς ἀνάγκες, καὶ ἀνάγκες περισσότερες παρὰ ἀπόλαψες. Μπορεῖ νὰ φτάσω καρμιά μέρα καὶ στὸν τάπο ὅπου δὲ λείπει τίποτκ: μὰ τοια μὲ τώρα δὲν μπόρεσα νὰ πληροφορηθῶ θετικὰ ποὺ βρίσκεται.

"Υστερα δὲ Κρονιώτης μὲν τὸ Σειριώτη βύθισαν σὲ λογῆς λογῆς στοχασμούς· ἀλλά, ἀφοῦ ἔρτασαν σ' ἕνα σωρὸ συμπεράσματα πολὺ ωραῖα καὶ πολὺ ἀμφίβολα, ἀνκυναστηκαν νὰ γυρίσουν πίσω στὴν πραγματικότητα. — Πόσον καιρὸν ζήτε, φωτᾶ δὲ Σειριώτης. — "Αχ, πολὺ λίγο, τοῦ ξποκρίνεται δὲ μικράνθρωπος τοῦ Κρόνου. — Τὸ ίδιο κ' ἐμέτις, λέει δὲ Σειριώτης, κλαιγόμαστε γιὰ καθετή, πώς εἶναι λίγο. Φανεταὶ νὰ εἶναι γενικὸς νόμος στὴ φύση. — 'Αλλοιμονο, λέει δὲ Κρονιώτης, δὲ ζούμε παραπάνω ἀπὸ πεντακόσιες μεγάλες περιφορὲς τοῦ ήλιου. (Κατὰ τὸ δικό μας σύστημα κάνουν ἀπάνου κάτου δεκαπέντε χιλιάδες χρόνια). Καταλαβαίνεις; Εἶναι σὰν νὰ πεθαίνῃ κανεὶς τὴν στιγμὴν που γεννήθηκε. 'Ο έαυτός μας εἶναι σημεῖο, η διάσκειά μας στιγμή, η σφαῖρα μας ξιτομο. Μόλις ἀρχίζεις νὰ μορφώνεσαι λιγάκι, πρὶν ἀποχτήσῃς πεῖρα, ἔρχεται δὲ θάνατος. 'Εγώ, τὲ νὰ σου πῶ; δὲν τολμῶ νὰ σκεφτῶ γιὰ μέλλον. Βλέπω που έμαι μιὰ στάλλα νερό σ' ἔναν ώκεανὸν ἀπέραντο. Ντρέπουμαι, μάλιστα ίστος, γιὰ τὴν γελοία φιγούρα που κάνω στὸν κόσμο.

Ο Μικρομέγας τοῦ ἀποκρίθηκε : "Αν δὲν εῖσουν
νχ φιλόσοφος, θὲ φοβούμενυ μήπως σὲ λυπήσω· μά-
θε λοιπὸν δτι ἡ δικῆ μας ἡ ζωὴ εἰναι ἐρτακότιες φο-
ρές μεγαλήτερη. "Αλλὰ ζέρεις πολὺ καλά, πού, ὅταν
φτέσῃ ἡ ὥρα πού πρέπει νὰ δώσουμε πίσω στὴ φύ-
ση τὰ στοιχεῖα μας, γιὰ νὰ πᾶν νὰ ζήσουν κάποια
ἄλλη μορφὴ ζωῆς, αὐτὸ δὰ ποὺ ὄνομαζούμε θάνατο,
ὅταν, λέω, ἔρθῃ δ καιρὸς γι' αὐτὴν τὴν μεταμόρφω-
ση, τότε τὸ νὰ ἔχης ζῆσει μιὰ μέρα ἢ μιὰν αἰώνιό-
τητα εἰναι ὅλο τὸ ἔδιο. Ήλέρασα ἀπὸ τόπους ὃπου
ζοῦν χλιες φορές περισσότερο παρὰ στὸν τόπο μου,
καὶ είδα πού κι' αὐτοὶ μουζημούριζαν. Υπάρχουν ὅ-
μως παντοῦ καὶ ἀνθρωποι γνωστικοί, ποὺ δέχουνται
τὰ πράματα ὅπως εἴναι καὶ εὐχαριστοῦν τὸν Ποιητὴ
τοῦ κόσμου.

Τί ἀπέραντη ποικιλία ποὺ είναι σκορπισμένη σ' αὐτὸ τὸ Σύμπαν καὶ πώς τὴν παρρκολουθεῖ πάντοι ἔνα εἰδὸς θαυμαστὴ διεισιμορφία. Βλέπεις, δῆλα τὰ διανοούμενα δύντα είναι διαφορετικά, καὶ ὅμως δῆλα ἔχουν κοινὰ χαραχτηριστικὰ τὴ σκέψη καὶ τις ἐπιθυμίες. Η ὥλη είναι πάντοι ἔχτατή, ἀλλὰ σὲ κάθε σφαῖρα ἔχει καὶ ἴδιότητες διαφορετικές. Πόσες διαφορετικές ἴδιότητες βρίσκετε στὴ δική σας ὥλη; —

Αν δυνοείτε ἔκαπες τις ἴδιότητες, λέει ο Κρονιώτης ποὺ μᾶς φαίνεται πώς ή σφείρα μᾶς δὲ θὰ μποροῦσε δίχως αύτὲς νὰ υπάρχῃ τέτοια ποὺ είναι, λογαριάζουμε τριακόσιες, π. χ. τὴν ἔγκαση, τὴν ἀνομοχωρεσιά, τὴν κινητότητα, τὴν ἐλέη, τὴ διαιρετότητα καὶ ἄλλες. — Φαίνεται, ἀπαντά δ ταξιδιώτης, πώς αύτές οἱ λύγες ἔσωναν γιὰ τοὺς σκοπούς ποὺ εἶχε δ Πλάστης στὴ μικρή σας κατοικία σας. Σὲ ὅλα θαυμάζω τὴ σοφία του παντοῦ διαφορές μὰ καὶ παντοῦ ἀναλογίες. Ἡ σφείρα σας μικρή, οἱ κάτοικοι της μικροὶ κι' αὐτοί. Αἰσθησες ἔχετε λύγες ἡ ψλη σας ἔχει λύγες ἴδιότητες. Ὄλα αύτὰ είναι ἔργο τῆς Θείας Πρόνοιας. Οἱ ἥλιοι σας, δταν τὸν κυτταέης καλά, τὲ χρῶμα ἔχει; — Λευκό πρὸς τὸ κίτρινο, λέει ο Κρονιώτης· καὶ δταν ἀνκλύσουμε μιάν ἀχτίνα του, βρέσκουμε ἔφτα χρώματα. — Ο δικός μας ἥλιος, λέει ο Σειριώτης, κοκκινοφέρει, καὶ ἔχουμε τριανταενιά ἀρχικά χρώματα. 'Απ' ὅλους τοὺς ἥλιους ποὺ πλησίασα δὲν ηύρα δύο ποὺ νὰ μοιάζουν, δπως στὸν τόπο σου δὲν μπορεῖς νὰ βρῆς ἔνα πρόσωπο ποὺ νὰ μὴ διεκφέρῃ ἀπ' ὅλα τὰ ἄλλα.

Ταῦτα ἀπὸ πολλές τέτοιες ἔρωτησες ζήτησεν
νὰ μάθῃ πόσες οὐσίες ρίζικὰ διαφορετικές ἔχεραν οἱ
Κρονιώτες. Καμμιὰ τριανταριὰ μονάχα γνώριζαν, τὸ
Θεό, τὴν Ὕλη, τὸ χῶρο, τὰ ἔχτατὰ ὄντα ποὺ αἰ-
σθάνουνται, τὰ ἔχτατὰ ὄντα ποὺ αἰσθάνουνται καὶ
σκέφτουνται, τὰ διανοούμενα ὄντα ποὺ δὲν ἔχουν ἔ-
χταση· ἑκεῖνα ποὺ δυσχωροῦν κ' ἑκεῖνα ποὺ εἶναι δύ-
νομοχώρεται, καὶ ἄλλα. Γι' αὐτὸν δὲ Κρονιώτης φί-
λοδοφορος ἐμεινε ἀκταπικός, διταν δὲ ἄλλος τοῦ εἴπε-
δει στὴν πατρίδα του ξέρουνε τριακότες τέτοιες οὐ-
σίες καὶ διτι εἶχε ἀνακαλύψει· ἄλλες τρεῖς χιλιάδες
στὰ τχεῖδια του. Τέλος πάντων, ἀφοῦ ἔτσι ἀνακοί-
νωσαν δὲν εἶναι στὸν ἄλλον λίγα ἀπ' δ', τις ἔχεραν καὶ
πολλὰ ἀπὸ κεῖνα ποὺ δὲν ἔχεραν, ἀφοῦ κατάστρω-
σαν συλλογισμούς στὸ διάστημα μιᾶς περιφορῆς του
ἡλιου, ἀποφάσισαν νὰ κάμουν μαζί ἓνα φιλοσοφική
ταξίδι.

КЕФ. Г'.

*Taṣīdi tῶν δυὸς οἰκούμενων τοῦ Σειρίου καὶ
τοῦ Κρόνου.*

Οι δύο φιλόσοφοι μας είτανε έτοιμοι νά μπαρκάριστον την ατμοσφαίρα του Κρόνου μέ μιά καλή προμήθεια άπό έπιστημονικά σργανα, δταν ή έρω μένη του Κρονιώτη, που είχε μάθει τά τρεχάματα ήρθε κλαιγάμενη νά κάνη τά παράπονά της. Είτανε μιά κοντούλα μελαχροινή, έξακοσίες έξηντα όργιές άναστημα, ή δποία δμως άναπλήρωνε την έλλειψη του άναστηματος μέ κάμποσα ήλλα σωματικά καί χαρίσματα.—"Α, σκληρέ, του φωνάζει, άφου σοι άντιστάθηκα χίλια πεντακόσια χρόνια, τώρα που ξρχισα νά υποχωρώ, μόλις γνώρισα έκατο χρόνια την άγαπη σου, μέ άφνεις γιά νά πάς ταξίδι μ' ένα γιγαντα του ήλλου κόσμου. "Α νά χαθῆς! Είσκι ένα περιέργος καί τίποτ" ήλλο. Ποτέ σου δέν αισθάνθηκες έρωτα. "Αν ήσουν κ σωστός Κρονιώτης θά ήσουν πιστός. Ποῦ τρέχεις; τί γυρεύεις; Τά πέντε φεγγάρια μας είναι λιγώτερο ταξιδιώτικα άπό σένα καί διαχτύλιός μας λιγώτερο διπτατος. Ήσει τέλωσε δέ θ άγαπήσω πιά. Ο φιλόσοφος την φίλησε, έκλαψε μαζί της, δσα φιλόσοφος κι' άν είτανε, καί ή κυρά, άφου λιγούμησε λιγάκι, πήγε καί παρηγορήθηκε μ' ένα λιμοκοντόρο του πλανήτη της.

Στὸ μεταξὺ οἱ δύο μας περίεργοι ἀναχώρησαν. Πρῶτα πήδηξαν στὸ δαχτύλιο· τὸν ηύραν ἀκετὰ ἐπίπεδο, διπλὸς σωστὰ τὸ μάντεψε ἔνας σοφός κάτοικος τῆς μικρῆς μας σφαίρας. "Τστέρα πῆγαν ἀποφεγγάρι· σὲ φεγγάρι. Λίγο πέρα ἀπ' τὸ τελευταῖς περνοῦσε ἔνας κομήτης· πήδηξαν ἀπάνου μαζὶ μιαν τοὺς ὑπηρέτες καὶ μὲ τὰ ἔργαλεῖα τους. 'Αφοῦ ἔκαμψαν ἀπάνου κάτου ἔκατὸν πενήντα ἔκατομμύρια λειγεις, ἀπάντησαν τοὺς δορυφόρους τοῦ Δία. Προχώρησαν ἵσια μὲ τὸ Δία, ὃπου ἐμειναν ἔνα χρόνο, καὶ σαύτὸ τὸ διάστημα ἐμαθαν κάτι πολὺ σπουδαῖα μυστικά, ποὺ θὰ εἴτανε τώρα στὴν δημοσιότητα, ἀν κύριοι ἱεροῖςταστὶς δὲν εἶχαν εὑρεῖς μερικές ἴδεες λγάκι τολμηρές.

Φεύγοντας ἀπ' τὸ Δίκιον διετρέξαν ἐνώπιον διάστημα
ῶς ἑκατό χιλιάδες λεπυγες. Πέρασαν κοντά ἀπ' τὸν
"Ἄρη, ποὺ εἶναι, καθὼς ζέρετε, πέντε φορές μικρότε-
ρος ἀπὸ τὴν μικρή μας σφῆιρα. Εἴδαντες δυὸς φεγγάρια
ποὺ κυκλοφοροῦν γύρω σ' αὐτὸν τὸν πλανήτη, καὶ
ποὺ ἔχουν ζεφύγει τὴν παρατήρηση τῶν ἀστρονόμων
μας. Ξέρω ποὺ ὁ πάτερ Καστέλ θὰ γράψῃ, καὶ μὲ
πολλὴ νοστιμάδα μάλιστα, πὼς αὐτὰ τὰ δύο φεγγά-
ρια δὲν ὑπάρχουν. 'Αλλὰ ἵγια ἀναφέρουμει σ' ἑκέ-
νους ποὺ συνειθίζουν νὰ σκέφτουνται μὲ τὴν ἀναλο-
γία. Αὐτοὶ οἱ λαμπτροὶ φιλότοφοι ξέρουν πότο δύσκο-
λο θὰ εἰτανε γιὰ τὸν 'Ἄρη, ποὺ εἶναι τόσο μακρυά
ἀπ' τὸν ήλιο, νὰ τὰ βγάλῃ πέρα δίχως τουλάχιστο
δυὸς φεγγάρια. 'Οπως κι' ἀν εἶναι, οἱ ἄνθρωποι μας
ηὔρικαν ἔκεινον τὸν κόσμο τόσο μικρό, ποὺ φαίνεται
μήπως δὲν τοὺς χωρέτη γιὰ νὰ κοιμηθοῦν, καὶ ξα-
κολούθησαν τὸ δρόμο τους, σὰ δυὶς ταξιδιώτες ποὺ δὲ
δίνουν προσοχὴ σ' ἔνα πλιεκαφενεδάκι τοῦ γωριοῦ
καὶ τραβοῦν ἴσια γιὰ τὴν γειτονικὴ πόλη. Γλάγορα
δύμως μετάνοιωσαν γι' αὐτὶ πήγαιναν καὶ δὲν εὑρίσκαν
τίποτα. 'Επι τέλους εἶδαν ἔνα μικρὸ φῶς· εἶτανε ἡ
Γῆ. Ολόχρω τοὺς προξένησε, υπερέργα ἀπὸ τὸ Δία. Μό-
λις ταῦτα γιὰ νὰ μὴ μετανοιώσουν ἀλλην μιὰ φορά,
ἐποφέρεσσαν ν' ἀποθίβασσοῦν. Πέρασαν στὴν οὐρά τοῦ
κομήτη, ηὔριαν ἔνα πολικό φῶς, σὰ νὰ τοὺς περίμενε,
ιππήκαν μέσα καὶ πάτησαν γη στὴ βορεινὴ ἀκρη τῆς
Βαλτικῆς θάλασσας, στὶς πέντε τοῦ Γιούλη χιλια-
έφτακόσια τοιάντες ἔφταντέ ἀλλανόβα.

(ἀκολουθεῖ

ΕΛΙΣΑΙΟΣ ΓΙΑΝΙΔΗΣ

О.ТИ ОГЛАДЕТЕ

— Τὰ μουσικὰ κομάτια τῆς «Λαρρωστής Δούλας» ποὺ δημοσιεύχαμε στὸ προπερχούμενό ψύλλο, είγχανε ἐνα δύο λα-
θύνια σημαντικά, (λ. γ. τα πτο, ἀντὶ δι τα πτο ποῦ-
ναι καὶ τὸ σωστὸ κτλ.), μα γι' αὐτὸ φτάξιε ὁ μουσικορρά-
φος τοῦ Φέζη, που τὰ ξεσήκωτε σὲ εἰδόφρο γχρτὶ ἀπὸ τὸ
χειρόγραφο. Δώσαμε τὴ δουλικὴ εἰδίκιο ἄνθρωπο, τὸν ἀκρι-
βοτελερώσαμε καὶ τὸ κάμψιμο ρέδο.

— Ἀπὸ τὰ παρασένα τῆς ρεκλάμας. Μιὰ χόρτη στὸ «Χρόνο» τῆς προπαρασκεύης Τρίτης (σελ. 2, στήλ. 6) βεβχιώνει, υπογράψοντας ωρές πλητιὰ τη βεβχίωστή της, δίνοντας μάλιστα καὶ τὸν ἀριθμὸν τοῦ επιτοιοῦ της, πώς ἐδεῖνα γιατρὸς τόσο ἔκανδε εἶναι ὥστε σὲ εἰκοσι μέρες τὴν ἔκαμψην λυγίζει μιὰ δικὰ καὶ ἔκατὸ δράμια περιπτεταρο, νὰ παχύνει στὴν περιφέρεια διὸ ἔκατοστὰ τοῦ μέτρου, νάπογυγήσει σάρκες «εφριγγήλες» καὶ νὰ μεταμορφωθεῖ «εἰς ἄνθρωπον». Καὶ μὴ γερότερα!

— Παγίτηκε την Τρίτη στὸ Δημοτικὸ θέατρο γιὰ πρώτη φορά τὸ τρίπραχτο πολιτικόκονωνικὸ δράμα του Δ. Παταγκόπουλου, καὶ Ἀλυσίδες, ἀπὸ τὸ θέατρο του Κ. Θ. Οικονόμου. Ο συγγράφεας ἀδιεισθώντας δὲ βρίσκοταν στὸ θέατρο κ' ἔτσι δὲν μπόρεσε νὰ εὐχαριστήσῃ τοὺς θεατεῖς ποὺ στὸ τέλος τῆς παράστασης, μὲ ἀδιάκοπα χεροχροτήματα, τὸν καλούσαν νὰ βγεῖ στὴ σκηνὴ.

— Οι «Αλυσίδες» θα ξαναπάγχτονται σε λίγες μέρες, έτσι όπως θα πάγχτονται τα κανικύρια θέατρα τους και ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ. Από το φύλλο ζώμως της άλλης Κυριακής θάρχινγθσουνε νά όπημα σιεύνονται στο «Νουμένο».

— «Ο Ταγχόπουλος κι ό *Bouleis* δης ἀρχινήσανε νὰ γράφουν μιὰ τρίπτυχτη κοινωνική σάτυρα» *«Οι Νεοκοκουράδιοι»*, ποὺ θὰν τῇ δῆσσουνε στὸν χ. Οικονόμου γιὰ τὲ θέατρό του.

— Ακοῦμε πώς είναι νὰ θυεῖ σὲ λίγο μιὰ μικρούλα βδομαδιάτικη σατυρική φριμερίδα μὲ τὸν τίτλο *«Le monde Francolevantinique»*. Η φριμερίδα αὐτὴ θὰ γράφεται ἐπιτυχῶς λιγάνι.

ΧΟΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. "Ερμα στὴν Κίλυμο. Σ' εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ καλὰ λόγια καὶ ξεσηκώνουμε δῶ δύα μᾶς γράφεις γιὰ τὴν «Ιστορία τῆς Ρωμιοσύνης» τοῦ Ἐφταλιώτη μας. «... Τὴν Ἑδωσα νὰ τὴ διαβάσει ἐνας παπᾶς καὶ τώρα μοῦ γυρεύει τὰ δεύτερο τόμο τὸν ἄκουσε καὶ λέει : Νά, Βρέ άδερφέ, βιβλίο ποὺ τὸ νιώθει κ' ἔνα μικρὸ παιδί. Ο κακομοίρης ὁ Ρωμιός θέλει νὰ διαβάσει, ἀλλὰ δὲν ἔχει τί νὰ διαβάσει....» Βιβλίο Ελία Ρωμαΐκα ὑπάρχουν ἀρκετὰ καὶ βραβίνουν δλοένα καὶ καινούρια — κ. Σπ., Ριγ. Κέρκυρα. Χαρήκαμε πολὺ γιὰ τὸ γράμμα σου. Τὸ φέλλο στέλνεται τώρα στὸ κατατόπι ποὺ μᾶς γράφεις. — κ. Γκρινάρη. Καλὸ τὸ ἀρέβράκι σου καὶ σ' εὐχαριστοῦμε. Περιττὸ ὅμως καὶ νὰ τυπωθεῖ, ἀφοῦ τὸ πρᾶγμα κανούσε πιά.